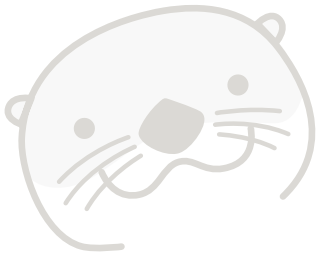

วิธีฝึกสมาธิให้ตัวเอง

못된 짐승을 길들이는 법

3

ทดลองอ่าน

LACHIK

เขียน

04:00

แปล

นำโดย อาจารย์ ดร. ชัยวัฒน์

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุด ‘แอนเน็ต’ ก็ได้พบกับ ‘เซลเลสทิน เคียส์’ ผู้ช่วงชิงตำแหน่ง
ว่าที่พระชายารัชทายาทไปจากเธอ และเป็นคนที่นางเอกของเราเข้าใจ
มาตลอดว่าอยู่เบื้องหลังการลักพาตัวครั้งนั้น ทว่าการพบกันของสองสาว
กลับทำให้สิ่งที่เคยเชื่อมั่นมาตลอดสั่นคลอน

ถ้าหากเซลเลสทินเองก็เป็นเพียงแค่ ‘เหยื่อ’ งั้นคุณนักอ่านคิดว่า
ใครกันคะคือผู้บงการตัวจริง

อีกด้านหนึ่งนั้น ในที่สุด ‘ราเฟล’ ก็รู้ใจตัวเองสักทีว่าเขาคิดอย่างไร
กับภรรยาผู้แสนงดงาม ทว่าผู้ชายแข็งแกร่งกระด้างเย็นชาและยังมีปมเรื่อง
ชาติกำเนิดอย่างเขาจะสามารถยอมรับความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อ ‘บาเยิร์น
เลือดสีน้ำเงิน’ ได้หรือ

ความรักจะสามารถเปลี่ยนผู้ชายอย่างราเฟลได้ไหม หรือเขาจะยอม
ปล่อยให้แอนเน็ตจากไปอย่างที่เคยคิดไว้ รีบไปตามลุ้นกันต่อใน *วิธีฝึกสามมี*
ให้เซื่อง เล่ม 3 กันดีกว่าค่ะ

บทที่

7

ทดลองอ่าน

รูปปั้นในห้องเก็บศพขยับได้งั้นหรือ?!

แอนเน็ตตกใจจนแทบเป็นลม เธอกรี๊ดร้องแล้วถอยกรูดไปข้างหลัง พลังทรุดตัวลงด้วยความตกใจ ภาพเบื้องหน้าพร่ามัวและแข็งขาอ่อนแรง ถึงขนาดทรงตัวไม่อยู่ หญิงสาวเชื่อสนิทใจว่าเทพีจะต้องโกรธเคืองและต้องการลงทัณฑ์ผู้บุกรุกอย่างเธอแน่นอน

ในขณะที่เดียวกันนั้นรูปปั้นที่เดินตรงเข้ามาหา ก็โค้งคำนับแอนเน็ต แต่เธอกลับรู้สึกขนลุกเกรียวราวกับเงามืดแห่งความตายกำลังปกคลุมตัวของเธอ หายดน้ำตา ร่วงเผยขณะเงยหน้ามองรูปปั้นด้วยแววตาหวาดกลัวสุดขีด ทันใดนั้นเสียงหัวเราะก็ระเบิดออกมาจากปากของรูปปั้นซึ่งโน้มตัวลงมามองเธอ

“ฮ่าๆๆ! ขออภัยครับ คุณลูกค้า ผมคงแก้งหนักไปสินะครับ”

น้ำเสียงอันแหบพร่าและเข็มิ์ของเธอ ถ้าเปรียบเป็นเจดีย์ก็เหมือนกับ
สีแดงของทับทิมที่แสนร้อนแรงและมีเสน่ห์ ไม่มีทางที่เธอจะจำเสียงคุ่นหูนี้
ไม่ได้ แอนเน็ตจึงมองรูปปั้นด้วยแวตางุนงง

“คะ...คุณไรลินเธอคะ”

ตอนแรกเธอไม่รู้เพราะในห้องมีตมมาก แต่พอมองดี ๆ แล้วเป็น
ใบหน้าของไรลินแน่นอน หญิงสาวสงสัยจริง ๆ ว่าชายหนุ่มผู้ดงามคนนี้
กำลังคิดอะไรอยู่ มีใครบ้างจะปลอมตัวเป็นรูปปั้นแล้วยืนรอในห้องเก็บศพ
ที่แสนวังเวงแบบนี้

แอนเน็ตคิดว่าตัวเองเกือบจะหัวใจวายตายไปแล้ว แต่เมื่อสังเกตดี ๆ
เธอก็เห็นไรลินกำลังยิ้มแฉ่งด้วยใบหน้าที่ทำด้วยสีทองสัมฤทธิ์จนเต็มหน้า

“ผมต้องขอโทษด้วยครับ ผมแค่แต่งหน้าเล่นด้วยความคึกคะนอง
ไม่เห็นว่าคุณจะตกใจขนาดนี้”

“ต้องขอโทษอยู่แล้วลิคะ! ฉันนี่กว่าตัวเองจะหัวใจวายไปแล้วจริง ๆ
ซะอีกคะ”

หลังจากคลายความตกใจลง ความโกรธก็เข้ามาแทนที่ แอนเน็ต
ผู้ไม่เคยตกใจขนาดนี้มาก่อนเลยในชีวิตจึงส่งสายตาเชือดเฉือนอย่าง
ไม่สมกับเป็นตัวเองไปให้ชายหนุ่ม แต่หยาดน้ำตาที่หยดเหมะจจากหางตา
กลับทำให้เธอดูไม่ได้เป็นภัยคุกคามอะไร ไรลินเห็นภาพแบบนี้ก็ยิ้มกว้างขึ้น

นารีจัจ

แอนเน็ตที่เขารู้จักมีภาพลักษณ์ของชนชั้นสูงซึ่งวางตัวสุขุมอยู่เสมอ
ความสูงส่งอันไร้ที่ติ และรอยยิ้มคลุมเครือซึ่งคาดเดาความรู้สึกไม่ออก
เป็นสิ่งที่ฉาบบนใบหน้าของเธอตลอด แต่เขากลับถูกใจหน้าากอันสง่างามนั้น
ของหญิงสาวเหลือเกิน ถึงจะอยู่ในตำแหน่งผู้บริหารสมาคมอันตรายในโลก
เบื้องหลัง แต่รสนิยมของเขานั้นสูงมากทีเดียว

ตอนนี้ร่างเล็กกำลังทรุดตัวลงกับพื้นแล้วเงยหน้ามองเขาด้วยดวงตา

ที่มีน้ำคละหน่วย ใบหน้าแบบนี้ของเธอช่างเร้าอารมณ์เหลือเกิน มันทำให้รู้สึกถึงตัวตนที่เป็นธรรมชาติกว่าเดิม ไโรลีนคลี่ยิ้มขณะรู้สึกเสียววูบวาบที่ได้สังเกตเห็นเนื้อแท้ของหญิงสาว

เขาเหมือนคนโรคจิตที่เกินเยียวยาจริง ๆ

ชายหนุ่มสวมหน้ากากสุภาพบุรุษขณะยื่นมือออกไปด้วยใบหน้าเรียบเฉย

“ไว้ผมจะขอโทษคราวหลังนะครับ ตอนนี้เราเหลือเวลาไม่มากแล้ว เอาละ ลูกขึ้นมาก่อนเถอะครับคุณลูกค้า”

แอนเน็ตจับมือเขาลูกขึ้นยืนก่อนจะปาดน้ำตาที่ค้างค้างออกจากแก้มอย่างรวดเร็ว พริบตาเดียวใบหน้าดังามก็กลับมาสู่มุมดั้งเดิม แต่เธอยังคงพูดตำหนิดด้วยน้ำเสียงไม่พอใจใส่เขา

“อย่าทำอย่างนั้นอีกเป็นครั้งที่สองนะคะ คุณไโรลีน ฉันยังช็อกกลัวอยู่ ถ้าทำแบบนี้อีกครั้งเดียว คุณอาจจะต้องฝังศพของฉันไว้ในห้องเก็บศพนี้ ก่อนออกไปนะคะ เข้าใจไหม”

“นั่นคงจะลำบากน่าดูเลยครับ ผมไม่ค่อยถนัดเรื่องงานที่ใช้แรงกายซะด้วยสิ”

แอนเน็ตเกลียดใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใสของไโรลีน เหตุผลที่เธอเชื่ออย่างสนิทใจในตอนแรกว่าใบหน้าที่ทาสีเป็นรูปปั้นก็เพราะรูปร่างหน้าตาของเขา ถ้าชายหนุ่มมีศีรษะใหญ่หรือมีขาสั้นกว่านี้ และมีรอบเอวที่สัมพันธ์เป็นคนปกติสักหน่อย เธอคงจะรู้สึกเอะใจไปแล้ว แต่เพราะเขาไม่ได้เป็นแบบนั้นเลยถูกหลอกอย่างแนบเนียน

“เรื่องแกล้างไว้ก่อน คุณเตรียมชุดที่สัญญามาให้ผมคะ”

“แน่นอนครับ เอ้า นี่ครับ คุณลูกค้า”

ไโรลีนเปิดฝาของโลงศพหินโลงหนึ่งซึ่งตั้งอยู่ในห้องเก็บศพ จากนั้นก็หยิบชุดสาวกโอเดสซา รอย กับหน้ากากสำหรับใช้ในงานพิธีที่อยู่ในนั้น

ออกมา ชุดสาวกของวิหารนี้มีการเย็บปักที่ประณีตมาก ใฝ่ง่ายเลยที่จะทำของปลอมขึ้นมาได้

แอนเน็ตรู้สึกถึงที่เขาเตรียมชุดสาวกได้รวดเร็วขนาดนี้ เธอรับชุดดังกล่าวมาก่อนจะเปลี่ยนไปทำหน้าที่เหยงเก้นที่

“อา ผมเก็บในโลงศพเลยมีกลิ่นนิดหน่อยนะครับ ช่วยเข้าใจด้วยนะครับ”

“...อะ ไม่เป็นไรค่ะ”

หญิงสาวตอบกลับด้วยใบหน้าอืดออด ชุดสาวกที่ไรลินให้มาภายนอกดูสะอาดก็จริง แต่เนื้อผ้ามีกลิ่นเหม็นอับของเชื้อราแปลกๆ ทว่าตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาบ่นอีกแล้ว เธอตัดสินใจไม่คิดมากว่าเชื้อราที่เห็นเติบโตมาจากไหน ก่อนจะเดินเข้าไปด้านในห้องเก็บอุปกรณ์เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วออกมา

“ฉันดูเป็นยังไงบ้างคะ”

แอนเน็ตที่สวมเสื้อคลุมมีผู้ดสำหรับใช้ในงานพิธีเอียงคอถาม ใบหน้างดงามของเธอกับชุดสาวกสีขาวช่างเปล่งประกายราวกับดาวในยามราตรี ไรลินซึ่งถอยหลังมาก้าวหนึ่งกวาดตามองแอนเน็ตคร่าวๆ แล้วจึงพยักหน้าอย่างพึงพอใจ แม้จะยังไม่สวมหน้ากาก แต่รูปลักษณ์โดยรวมของเธอกลับดูเหมือนสาวกมากกว่าสาวกตัวจริงเสียอีก

“จริงสิ คุณไรลิน คุณเตรียม ‘หลักฐานที่อยู่’ ที่ฉันขอแล้วใช่ไหมคะ”

หญิงสาวผู้ถือหน้ากากไว้เมื่อถามอย่างกังวล เธอขอให้เขาช่วยปลอมหลักฐานที่อยู่เล็กน้อยเพื่อเตรียมการไว้เผื่อในกรณีที่มีเรื่องผิดพลาดจะได้หนีไป แน่หนอนว่าไรลินประหมัดใจกับการวางแผนที่ละเอียดรอบคอบนี้และช่วยตระเตรียมการให้อย่างเต็มใจ เมื่อเห็นแอนเน็ตไม่ลื้มเช็กเรื่องแผนจนถึงวินาทีสุดท้าย ชายหนุ่มก็ตอบกลับพร้อมกับยิ้มตาหยี

“เรียบร้อยครับ ไม่มีใครคาดว่าคุณลูกค้าจะอยู่ที่นี้ในเวลานี้แน่นอน

ทุกอย่างถูกเตรียมการไว้สมบูรณ์แบบแล้วครับ”

“ดีจังเลยคะ คุณโรลินดำเนินการได้ยอดเยี่ยมจริงๆ”

“ต้องเตรียมพร้อมแบบนี้ถึงจะสมเป็น ‘ผู้รับจ้างวาน’ ที่ดีที่สุดของ เดลเทียมไมซ์หรือครับ เอละ ถ้าอย่างนั้นเราออกไปกันเลยไหมครับ”

“คะ ฉันพร้อมแล้ว”

ในที่สุดก็ถึงเวลาเปิดฉากการแสดงแล้ว แอนเน็ตทำหน้าที่ซึ่งช่วงขณะสวมหน้ากากสำหรับใช้ในงานพิธี เท่านั้นเครื่องแต่งกายก็สมบูรณ์แบบไว้ที่ตแล้ว โรลินเดินนำหน้าเธอออกไปจากห้องเก็บศพ หญิงสาวมองแผ่นหลังที่ก้าวฉับๆ ไปข้างหน้า

ออกไปในสภาพนั้นจะไม่ใช่ไรซ์ไหมนะ

ใบหน้าและลำตัวของเขาถูกฉาบด้วยสีทองสัมฤทธิ์ทั้งตัว ภาพของโรลินที่สวมชุดชิตอน¹ สีอ่อนเหมือนเทพเจ้าในยุคโบราณเป็นที่โดดเด่นเตะตาของผู้คน ยิ่งตอนนี้เป็นตอนบ่ายสดใสยิ่งเหมือนเข้าไปใหญ่

แอนเน็ตทำหน้าที่หากระแวงขณะเดินตามหลังชายหนุ่มโดยเว้นระยะห่างจากเขาเล็กน้อยเพราะกลัวตัวเองจะพลอยถูกจับได้ไปด้วย แต่เมื่อใกล้ถึงวิหาร ความกลัวนั้นก็จางหายไปเอง

“อะไรกันนะ คนพวกนั้น ทำไมพวกเขา...แต่งตัวแบบนี้ล่ะคะ”

หญิงสาวถามโรลินโดยพยายามไม่ชะเง้อมองรอบๆ วิหารซึ่งเต็มไปด้วยผู้คนพลุกพล่านส่งเสียงดังจ๊อแจ มีพวกผู้ชายที่แต่งตัวคล้ายกับโรลินโดดเด่นออกมาจากฝูงชน ไมลี เธอเห็นหลายคนอยู่ในสภาพน่าตกตะลึงกว่านั้นอีก

มีทั้งผู้ชายที่สวมเขาแพะบนศีรษะ ทาสีดำรอบขอบตาราวกับปีศาจ

¹ชิตอน (Chiton) ชุดคลุมผ้าเรียบของผู้ชายชาวกรีกโบราณและโรม มีสองรูปแบบคือ Doric Chiton และ Ionic Chiton

ในยุศโบราณ และผู้หญิงที่สะพายปีกสีขาวทำจากขนนก พอยู่ในกลุ่ม พวกเขาแล้วโรลินดูดาขี้นไปเลย เมื่อได้ยินคำถาม ชายหนุ่มก็เอียงคอ แล้วถามกลับ

“ไซเอีย เห็นคุณตกตะลึงกับชุดของผม ผมก็นึกว่าคุณทราบอยู่แล้ว ซะอีก นี่เป็นพิธีบวงสรวงในถดูไบไม่ร่วงครั้งแรกของคุณลูก้าเธอครับ”

“อ่า ไซคะ ฉันไม่ค่อยคลุกคลีกับวิหารเท่าไรนะคะ”

แอนเน็ตसारภาพออกไปตามตรง อาณาจักรเดลเทียมไม่ใช่ดินแดนที่เลื่อมใสในศาสนาอย่างเคร่งครัด แน่หนอนว่าอาณาจักรแห่งนี้ยอมรับในการมีอยู่ของพระเจ้าและยังเคารพเหล่าสาวกด้วย แต่หากพูดถึงประเด็นความเชื่อเรื่องลัทธิส่วนบุคคล เรื่องราวจะต่างออกไปเล็กน้อย

ที่เดลเทียมเคารพเสรีภาพในการนับถือศาสนา ในทางกลับกัน ก็ควบคุมเล็กน้อย เพราะกลัวว่าหากฟังศาสนามากเกินไปจะลิดรอนอำนาจของพระราชา ด้วยเหตุนี้ผู้ที่ศรัทธาจึงยังศรัทธา แต่ผู้ที่ไม่ศรัทธาจะไม่นับถือศาสนามากนัก ซึ่งอัลลามันด์ผู้เป็นพ่อของเธอจัดอยู่ในกลุ่ม ‘ผู้ที่ไม่ศรัทธา’

พวกคนอ่อนแอเท่านั้นที่ฟังพาพระเจ้า

แอนเน็ตจ่าน้ำเสียงอันเยือกเย็นของผู้เป็นพ่อที่พูดดูหมิ่นกลุ่มผู้ศรัทธาในพระเจ้าได้ พอเขาพูดมาอย่างนั้น เธอที่เป็นบุตรสาวผู้เชื่อฟังจึงจำต้องทำตามบิดา เพราะสำหรับอัลลามันด์แล้ว เธอเปรียบเสมือนเป็นสมบัติของเขา มากกว่าจะเป็นมนุษย์คนหนึ่ง

หญิงสาวหวนคิดถึงอดีตด้วยใบหน้าขมขื่นเล็กน้อย โรลินเห็นอย่างนั้น จึงพยายามหันเหความสนใจด้วยการกุมมือของเธอไว้อย่างรวดเร็ว

“...”

แอนเน็ตเตยหน้ามองโรลินด้วยความประหลาดใจ

บอกไปแล้วว่าอย่าถือวิสาสะแต่ต้องตัวเธอตามใจชอบ แต่ก็ยังทำแบบนี้

จังหวัดที่แอนเน็ตขมวดคิ้วและกำลังจะต่อว่าเขาอยู่นั่นเอง ไโรลีนก็สวมกำไลเงินเส้นบางวงหนึ่งรอบข้อมือของเธอ

“นี่คือกำไลข้อมือมายากลครับ ลองคิดในใจว่า ‘จงส่องแสง’ ดูลีครับ”

ไโรลีนหรีตาแคบราวกับจันทร์เสี้ยวพร้อมกับเร่งเร้าเธอ หญิงสาวมองกำไลที่พันรอบข้อมือด้วยความงุนงง เธอคิดว่าไหนๆ ก็ถูกหลอกแล้วลองทำตามสักหน่อยก็คงไม่เป็นอะไรและท่องคำว่า ‘จงส่องแสง!’ ในใจ ทันใดนั้นแสงอ่อนจางราวกับแสงทิ้งห้อยก็สว่างวาบจากฝ่ามือของเธออย่างน่าตกใจ มองเผินๆ เหมือนแอนเน็ตกำลังแสดงอิทธิฤทธิ์ออกมา

“ใช้ให้ดีแล้วโปรดส่งคืนผมด้วยนะครับ เดิมทีมันเป็นของล้ำค่า ไม่ใช่ของที่จะให้ใครม่ง่ายๆ แต่เพราะคุณลูกค้าเป็นคนพิเศษนะครับ”

“อ่า ขอขอบคุณะ เป็นกำไลที่น่าทึ่งจริงๆ ฉันจะรักษาอย่างดีเลยล่ะ” แอนเน็ตพยักหน้าและบิบบ่วงกำไลให้แน่นกว่าเดิมด้วยความกลัวว่าจะทำหาย

เขามีของมายากลที่มหัศจรรย์ขนาดนี้แล้วดูเหมือนพอมดเลยแฮะ

แน่นอนว่าความคิดดังกล่าวถือเป็นเรื่องไร้สาระ เพราะในสมัยนี้เวทมนตร์ยุคโบราณเสื่อมสลายไปหมดแล้ว

ทันใดนั้นผู้คนจำนวนหนึ่งที่รวมตัวอยู่ตรงลานด้านหน้าวิหารก็เข้ามาใกล้แอนเน็ตจนเธอรู้สึกกลัวที่จะสวมกำไล พวกเขาเป็นกลุ่มคนที่ชำเลื่องมองเธอมาตั้งแต่เมื่อกี้แล้ว หญิงสาวรู้สึกประหม่าและสงสัยว่าตัวเองดูมีพิรุขหรือเปล่า แต่แล้วชายที่รุ่นราวคราวเดียวกับบิดาก็ค้อมศีรษะให้เธออย่างสุภาพ

“ขอความกรุณาของเทพีจงสถิตอยู่กับท่าน ข้ารับใช้ผู้ซื่อสัตย์ของเทพี”

ตอนนั้นแอนเน็ตรู้ในทันทีว่าจะต้องใช้กำไลข้อมืออย่างไร หญิงสาวกระแอมไอน้ำล้นคอแล้วร้ายคำอวยพรด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำกว่าปกติ เธอทำตัว

เครื่องขริมเหมือนกับที่เหล่าสาวกทำจริง ๆ

“ลมหายใจของเทพีจะสถิตอยู่กับท่านเสมอ ลูกแกะผู้เลื่อมใสในเทพี”
เมื่อพูดจบก็วางมือบนศีรษะของชายคนนั้นแล้วคิดในใจว่า ‘จงส่องแสง!’
อ้อ แน่نونว่าเธอไม่ได้ภาวนาให้ชายคนนั้นกลายเป็นคนหัวล้าน โชคดีที่มี
แสงเรืองรองออกมาจากมือของแอนเน็ตแบบเดียวกับเมื่อกี้ ผู้คนรอบข้าง
ที่เห็นอย่างนั้นต่างพากันอุทานว่า ‘โอ้โฮ!’

แอนเน็ตทำให้พรเสร็จก็แอบกลอกตาดูรอบ ๆ เพราะสวมหน้ากากเลย
ลอบสังเกตปฏิกิริยาของคนอื่นได้อย่างสบายใจ ต้องขอบคุณการแสดง
อันแนบเนียนที่ทำให้ไม่มีใครสงสัยในตัวเธอเลยแม้แต่น้อย แต่การแสดง
ก็ดีเยี่ยมเกินไปจนก่อให้เกิดผลกระทบเล็กน้อย

“อวยพร อวยพรให้ผมด้วยครับ!”

“ฉันมาก่อน หลีกไป!”

“เข้าแถวกันสิคะ! อย่าแซงคิว!”

พริบตาเดียวแถวยาวเหยียดก็อยู่ตรงหน้าของแอนเน็ต หญิงสาว
มองแถวตรงลานด้านหน้าวิหารด้วยแวตาดกตะลึง

ต้องอวยพรให้คนพวกนั้นทีละคนอย่างนั้นหรือ ถ้าทำอย่างนั้น
คงออกจากที่นี่ไม่ได้ยันดวงอาทิตย์ตกดินแน่ ๆ

เธอกลัวว่าการที่ผู้คนหลังไหลมาแบบนี้แล้วตัวเองจะเป็นที่สังเกต
ของเหล่าสาวกคนอื่น พุดง่าย ๆ คือตอนนี้แอนเน็ตกำลังอยู่ในสภาพเข้าตางจน
อย่างหนัก

ฉันควรทำยังไงดี

หญิงสาวซึ่งถูกห้อมล้อมไปด้วยฝูงชนกวาดตามองหาไรลีน ถ้าเป็น
เขาจะต้องช่วยให้เธอรอดพ้นจากสถานการณ์โกลาหลนี้ไปได้แน่ แต่ชายหนุ่ม
หายวับไปตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่รู้ ร่างของเธอซาบด้วยความกังวลว่าจะพลัดหลง
กับเขา ทันใดนั้นเองใครบางคนก็จับแขนของแอนเน็ตดังหัมป์!

“อยู่ที่นี่เอง! หาตั้งนานเลยล่ะ อีกเดี๋ยวพิธีบวงสรวงก็จะเริ่มแล้ว จะมัวช้าอยู่ที่นี่ไม่ได้ล่ะคะ”

...ใครกันนะ

ดวงตาของแอนเน็ตลั่นไหว คนที่สวมชุดสาวกเหมือนกันแก่งทำเป็น รู้จักเธอ ตอนแรกเธอนึกว่าเป็นไรลีน แต่เสียงของสาวกที่ไต่ยีนผ่านหน้ากาก เป็นเสียงของหญิงวัยกลางคน หญิงสาวคิดว่าอีกฝ่ายคงจะจำเธอสลับกับสาวกคนอื่นอย่างแน่นอน

ห้ามพูดเด็ดขาด ถ้าเขาไต่ยีนเสียงจะต้องถูกจับได้แน่

แอนเน็ตก้มหน้าดูราวกับตั้งใจขอโทษแล้วปล่อยให้อีกฝ่ายจูงมือไป แต่โดยดี ต้องขอบคุณสาวกหญิงที่ทำให้เธอปลีกตัวจากฝูงชนที่หลังไหล เข้ามาได้พอดี ดูเหมือนว่าอีกฝ่ายจะเป็นสาวกระดับสูงของวิหารโอเดสซา รอย เพราะทุกที่ที่สาวกหญิงเดินไป ทั้งผู้ศรัทธารวมถึงผู้มาสักการะทั่วไป ต่างพากันแหวกทางให้หมด

หัวใจของแอนเน็ตเต้นตุบ ๆ เพราะกลัวว่าหญิงตรงหน้าจะชวนคุย เธอกังวลขนาดกลัวว่ามีที่จับแขนตัวเองอยู่จะสัมผัสได้ถึงเสียงหัวใจเต้นด้วย แต่โชคดีที่สาวกคนนั้นไม่ได้ถามอะไรเลย มีแต่ความเงิบบออยู่ที่หน้ากากของอีกฝ่าย ราวกับเมื่อก็ไม่เคยพูดคุยกันอย่างคนคุ้นเคยมาก่อน

แอนเน็ตเข้าไปในวิหารได้อย่างง่ายดายเพราะหญิงคนนั้น ภายในวิหาร ก็ยังมีคนเยอะพอสมควร แต่เหมือนจะมีแค่ ‘ผู้ศรัทธาที่ถูกเลือก’ เท่านั้นที่จะเข้ามาข้างในได้ สาวกหญิงเดินเลี้ยวไปตรงหัวมุมที่ไม่มีคนอยู่ก่อนจะปล่อยแขนของเธอออก

ฉันควรทำยังไงดี

แอนเน็ตมองหญิงตรงหน้าอย่างเคร่งเครียด อีกฝ่ายบอกว่าต้องประกอบพิธีบวงสรวงแล้วเลยดึงแขนเธอมาที่นี้ แต่แอนเน็ตไม่ใช่สาวก ไม่รู้ว่าพิธีบวงสรวงเป็นอย่างไรด้วยซ้ำ ถ้าตัวตนถูกเปิดเผยที่นี่ ชีวิตของเธอ

ตามข้อมูลที่โรลินบอกมา เซลเลสทิน เคียส์ คือผู้ศรัทธาในลัทธินี้ ตั้งแต่เกิด ทุกครั้งที่ไปวิหาร หญิงสาวมักจะพบกับสาวกคนหนึ่งชื่อ ‘ลูอิส’ เหมือนว่าจะไปสารภาพบาปและระบายความกังวลกับสาวกผู้ชี้ทางสว่างให้ ตั้งแต่เด็ก และเมื่อเร็วๆ นี้ห้องที่ว่านั้นก็ถูกใช้เป็นห้องสารภาพบาปสำหรับแขกผู้สูงศักดิ์ เป็นห้องซึ่งคนชนชั้นสูงเทียบเท่าราชวงศ์เท่านั้นถึงจะใช้ได้

มีว่าที่พระราชยารัชทายาทเป็นหนึ่งในผู้ศรัทธาทั้งที่ วิหารโอเดสซา รอย ก็ควรจะต้อนรับเซลเลสทินอย่างดีสินะ

แอนเน็ตคาดการณ์ว่าถ้าหญิงสาวได้เป็นพระราชินีในวันข้างหน้า เหล่าวิหารที่รับใช้เทพีโอเดสซาจะต้องได้อภิสิทธิ์ไม่น้อยเลย แต่นั่นไม่ใช่เรื่องที่ต้องสนใจ เพราะเธออยากรู้เพียงเรื่องเดียว

นั่นก็คือ ‘ความจริง’ ที่ว่าเซลเลสทินเป็นตัวละครหลักที่จัดฉากเรื่องลักพาตัวจนทำให้ชีวิตของเธอพังพินาศหรือเปล่า

ร่างเล็กเดินผ่านโถงทางเดินอย่างระมัดระวังไม่ให้เป็นที่สะดุดตาคนอื่น เธอดูแผนที่ระหว่างเดินผ่านเส้นทางนั้นไป รู้ตัวอีกทีก็มาถึงจุดหมายที่ต้องการแล้ว แต่จิ้งหะกำลังเลียวซ้ายนั้นเอง ดวงตาของแอนเน็ตก็ต้องเบิกกว้างขึ้น เนื่องจากห้องสารภาพบาปที่ทอดยาวตามโถงทางเดินถูกปิดเอาไว้ โดยกลุ่มคนที่ยืนตรึงกำลังอยู่คือเหล่าอัศวินอารักขาของเซลเลสทินนั่นเอง

“ใครนะ!”

แอนเน็ตกวาดตามองผ่านๆ เห็นอัศวินอารักขายืนค้อมก้นอยู่หน้าห้องประมาณสิบห้าคน เมื่อคนพวกนั้นสังเกตเห็นเธอจึงหันมาจ้องด้วยสายตาคมกริบ แต่เมื่อเห็นหญิงสาวใส่ชุดสาวก ใบหน้าถมึงทึงนั้นก็ดูอ่อนลงเล็กน้อย แล้วชายวัยกลางคนที่น่าจะเป็นหัวหน้าก็เดินออกมาถามหญิงสาว

“คุณเป็นสาวกที่รับใช้ท่านเทพีโอเดสซาสินะครับ มีธุระอะไรที่นี้ เฮอร์อครับ”

“เอ่อ ขอโทษค่ะ พอดีว่าฉันนัดพบกับผู้ศรัทธาในท่านเทพีที่นี้...เอ่อ

ที่นี่ไม่ใช่เขตของห้องสารภาพบาปหรอกคะ”

เสียงของแอนเน็ตที่ดังจากใต้หน้ากากแผ่วเบาราวกับนกคีรีบุณ เหล่าอัศวินอารักขาต่างลอบสังเกตหญิงสาวตรงหน้า และเห็นฟ้องตรงกันว่า รูปร่างที่ซ่อนอยู่ใต้ชุดสาวก่อก่อนข้างอ่อนแอและผอมบาง หากมีเรื่อง ไม่คาดคิดเกิดขึ้นก็น่าจะใช้กำลังปราบปรามได้โดยง่าย ชายวัยกลางคน ผู้ซักถามแอนเน็ตจึงตอบด้วยใบหน้าขบขันแต่ยังคงความระมัดระวังเอาไว้

“อ้อ พื้นที่นี้ห้ามใช้ในวันและเวลาที่มีกำหนดการครับ เห็นคุณ สวมหน้ากากเช่นนี้คงจะเป็นผู้ร่วมพิธีบวงสรวงนี่เอง แต่ไม่เคยได้ยินเรื่องนี้ มาก่อนเลยหรือครับ”

ดูเหมือนว่าพวกเขาจะปิดห้องสารภาพบาปทั้งหมดตามเวลาที่เซเลสทิน มาเยือนเพื่อรักษาความปลอดภัย ความรู้สึกสิ้นหวังผุดขึ้นมาบนใบหน้า ของหญิงสาวที่สวมหน้ากากอยู่ แต่จะถอดใจตั้งแต่ตอนนั้นก็ไม่ได้ แอนเน็ต ที่ตั้งใจแน่วแน่แล้วจึงพูดโกหกด้วยน้ำเสียงสุซุ่ม

“อา โห้เอ๊ย เหมือนจะยังไม่ถึงเวลาสินะคะ ฉันเป็นท่งผู้ศรัทธา คนนั้นเลยมาเร็วเกินไป ต้องขอภัยที่รบกวนกำหนดการของท่านผู้สูงศักดิ์ ผู้นั้นด้วยค่ะ”

แอนเน็ตค้อมศีรษะราวกับพร้อมจะหันหลังกลับไปเดี๋ยวนี้ ถึง อย่างนั้นอัศวินอารักขากลับเดินเข้ามาใกล้ก้าวหนึ่งแล้วสำรวจดูเธอ เขาจ้อง ทะลุหน้ากากที่หญิงสาวสวมอยู่และเหมือนจะบอกให้ถอดออก แอนเน็ต รู้ตัวว่าจะเปิดเผยใบหน้าให้เห็นไม่ได้ เลยรีบแก้ปัญหาคะพาะหน้าอย่างรวดเร็ว เธอคิดในใจว่า ‘จงส่องแสง!’ เพื่อสร้างแสงแห่งอิทธิฤทธิ์จากพลัง ของกำไลข้อมือ

“จะว่าไปแล้วนี่เป็นพิธีบวงสรวงการเก็บเกี่ยวทั้งที แต่ฉันยังไม่ได้ อวยพรเหล่าลูกแกะผู้เลื่อมใสในเทพีเลย ถ้าไม่ว่าอะไร ช่วยก้มศีรษะลง ไปได้ไหมคะ”

เมื่อเห็นแสงสว่างวาบจากฝ่ามือของเธอ อัครวินอาร์กขาาก็คลายความระมัดระวังลงเล็กน้อย เพราะอิทธิฤทธิ์ดังกล่าวไม่ใช่สิ่งที่ใครจะเสกขึ้นมาได้ง่ายๆ เขาเดาว่าแอนเน็ตจะต้องเป็นสาวกที่มีตำแหน่งสูง และเชื่อมั่นว่าตัวตนของเธอจะต้องเป็นแบบนั้นแน่นอน เลยไม่จำเป็นต้องให้ถอดหน้ากากออก

“ขอบคุณครับ แต่คงต้องเป็นโอกาสหน้าแล้วละ อย่างที่คุณเห็นว่าผมกำลังปฏิบัติงานอยู่ คุณคงจะจำเวลาผิด เชิญท่านสาวกกลับไปก่อนเถอะครับ”

อัครวินอาร์กขาที่พูดจบก็ยกมือขึ้นมากอดอกและก้มมองหญิงสาว เขาทำท่าเหมือนไม่ยอมละสายตาดูว่าเธอจะหายลับไปตรงสุดฝั่งของโถงทางเดิน แต่แอนเน็ตไม่คิดจะยอมแพ้ง่ายๆ อย่างนี้ เธอไม่ได้เสี่ยงอันตรายเพื่อมาถึงแค่นี้ ถ้าตั้งใจจะพบเซลเลสทินที่หลบเลี้ยงงานสังคมในช่วงนี้ก็มีแต่วิธีนี้วิธีเดียวเท่านั้น

“รอก่อนคะ ถ้ารับคำอวยพรไม่ได้ โปรดฟังเพลงสวดสรรเสริญแด่ท่านเทพีด้วยนะคะ ไหนๆ ก็เป็นพิธีบวงสรวงในฤดูใบไม้ร่วงทั้งที”

แอนเน็ตพูดจบก็เริ่มร้องเพลงโดยที่อัครวินอาร์กขาไม่ทันจะปฏิเสธด้วยซ้ำ เสียงของเธอสั่นเล็กน้อยเพราะเป็นครั้งแรกที่ต้องกล่อมคนจำนวนมากให้หลับไหล และโชคดีที่สถานที่ที่เป็นใจ เสียงเพลงอันไพเราะสดใสของเธอเลยก้องกังวานไปทั่วโถงทางเดินแคบๆ นี้

หลังจากนั้นเหล่าอัครวินอาร์กขาราวๆ ลีบห้าคนก็หลับตาแล้วล้มลงกับพื้นทันที หญิงสาวที่ร้องเพลงจบแล้วใช้เท้าสะกิดร่างของอัครวินที่ทรุดลงเบาๆ อาจเป็นเพราะเธอเพิ่งใช้ความสามารถไปหมดๆ เหล่าอัครวินอาร์กขaleyผล็อยหลับพร้อมกับส่งเสียงกรนออกมา

แอนเน็ตรีบก้าวข้ามร่างของพวกเขาย่างก้าวไปทางห้องสารภาพบาปอย่างระมัดระวัง เพราะกรณีนี้ที่คนถูกกล่อมให้หลับมีสถิติสัมพัทธ์ครบถ้วน

พลังจะคงอยู่ได้แค่ห้านาทีเท่านั้น และตอนนี้ก็เหลือเวลาไม่มากแล้ว

ที่นี่แหละ เซลเลสทินจะต้องอยู่ข้างในนี้แน่นอน

ห้องสารภาพบาปห้องที่สามมีกลอนประตูปูด้วยทองคำเปลวอันหรูหรา จึงมักถูกเตรียมไว้สำหรับแขกกิตติมศักดิ์ แอนเน็ตจับด้ามจับที่แกะสลัก เป็นรูปนกอินทรีซึ่งเป็นผู้นำสำลันของเหล่าทวยเทพแล้วเดินเข้าไปข้างใน จากนั้นโต๊ะไม้ที่ตั้งอยู่กลางห้องก็ปรากฏอยู่ตรงหน้า

ผู้หญิงสองคนกำลังพุบหลับบนโต๊ะตัวนั้น ตอนแรกเธอกังวลว่า คนที่อยู่ในห้องสารภาพบาปอาจจะไม่ได้ยินเสียงเพลง แต่โชคดีที่ห้องนี้ กันเสียงได้ไม่สมบูรณ์แบบขนาดนั้น

แอนเน็ตจำเซลเลสทิน เคียส์ ได้โดยไม่ยากเย็นนักเพราะ ผมสีน้ำตาลเข้มของเธอ แสดงว่าหญิงอีกคนที่นั่งฝั่งตรงข้ามคงจะเป็น สาวกที่ชื่อ ‘ลูอิส’ เธอค่อย ๆ ลากเก้าอี้ที่สาวกหญิงนั่งอยู่ไปไว้ตรงมุมห้อง ถึงจะใช้ความสามารถกล่อมให้หลับ แต่ถ้ามีเสียงดังข้าง ๆ ตัวก็อาจตื่น ขึ้นมาได้ทุกเมื่อ

โชคดีที่สาวกชื่อลูอิสค่อนข้างผอม แอนเน็ตเลยใช้แรงของตัวเอง ขยับอีกฝ่ายได้สำเร็จ หลังจากนั้นหญิงสาวที่ ‘เตรียมบทสนทนา’ มาหมดแล้ว ก็ยื่นมือไปเขย่าไหล่ของเซลเลสทิน

“อืม...”

เปลือกตาของหญิงสาวกระตุกเบา ๆ ก่อนดวงตาสีเขียวเข้มได้แพขนตา สีน้ำตาลจะปรือขึ้นมาทีละน้อย

“อา หัวฉัน...ฉันหลับไปเธอคะ ท่านสาวกลูอิส”

เซลเลสทินยังไม่ได้สติในทันที เธอกุมขมับข้างซ้ายพร้อมกับส่งเสียง แปลก ๆ คล้ายกับปวดศีรษะข้างเดียว และเหมือนจะเข้าใจผิดว่าแอนเน็ต ที่อยู่ตรงหน้าเป็นสาวกที่ให้คำปรึกษาตัวเองเมื่อไม่กี่นาทีก่อน แต่ก็สมควรแล้ว ที่อีกฝ่ายจะเข้าใจไปในทางนั้น เพราะแอนเน็ตกำลังสวมชุดสาวกอยู่จริงๆ

หญิงสาวระงับมือที่สั่นแล้วถอดหน้ากากที่สวมอยู่อย่างสุขุม ทันใดนั้น เซลเลสทินซึ่งเงยหน้ามองก็เบิกตากว้าง เธอจ้องเขม็งจนเกือบลืมหายใจ เมื่อเห็นใบหน้าที่ตะลึงงันนั้น แอนเน็ตก็รู้สึกได้อย่างบอกไม่ถูก หญิงสาวที่นั่งอยู่ฝั่งตรงข้ามเอียงคอแล้วยิ้มให้เซลเลสทินอย่างอ่อนโยน

“ไม่ได้พบกันนานเลยนะคะ เลดีเซลเลสทิน ไมลึ ตอนนี้ต้องเรียกว่า ว่าที่พระชายารัชทายาทใช่ไหมคะ”

“คะ...คุณเข้ามาที่นี่ได้อย่างไร...นี่มันอะไรกันคะ! คุณตั้งใจจะทำอะไรกันอีก”

แอนเน็ตแปลกใจกับคำพูดดังกล่าว

ตั้งใจจะทำอะไร ‘อีก’ กันหรือ

เธอสาบานได้ว่าไม่เคยทำอะไรเซลเลสทินทั้งนั้น เพราะแบบนั้นเลย คาดว่าเซลเลสทินน่าจะจัดการลักพาตัวแล้วใส่ร้ายตน แอนเน็ตเชื่อว่าที่เซลเลสทินหลบหน้าก็เพราะรู้สึกละอายใจ หรือไม่ก็กลัวจะถูกจับได้ว่าสร้างเรื่องขึ้นมา

แต่เซลเลสทินที่อยู่ตรงหน้ากลับทำตัวเหมือนตัวเองเป็นเหยื่อโดยสมบูรณ์แบบ เธอตัวลั่นงันงกแล้วกระเถิบไปด้านหลังด้วยดวงตาซึ่งฉายแววหวาดกลัวเต็มที่ แต่เพราะนั่งอยู่บนเก้าอี้เกือบจะลืมหายหลัง แอนเน็ตจับแขนของเซลเลสทินไว้ก่อนที่จะเป็นต้นเหตุทำให้ว่าที่พระชายารัชทายาท ศีรษะแตกขึ้นมา

“ใจเย็นก่อนคะ เลดีเซลเลสทิน เต็มที่กับบาดเจ็บหรือก”

พอถูกแอนเน็ตสัมผัสผิวดำ เซลเลสทินก็กระตุกมือแล้วสลับออกไป แต่ดูเหมือนว่าจะได้ผลลัพธ์ที่ตรงกันข้าม โชคดีที่ศีรษะไม่แตก แต่ลืมหายใจกับพื้นดังปัง! ก่อนเธอจะคลานหนีราวกับไม่รู้สึกลีบปวดอะไรเลย

“อย่าจับนะคะ! อยู่ให้ห่างๆ ฉัน! ทำไม่ถึงทำแบบนี้ละคะ ที่เคยทำไปยังไม่สาแก่ใจใช่ไหม ข้างนอกมีใครอยู่ไหม ช่วยด้วย...อู๊ป!”

เมื่อเห็นว่าเซลเลสทินจะโหวกเหวกเสียงดัง แอนเน็ตก็รีบตะครุบปากของอีกฝ่ายอย่างรวดเร็ว หัวใจของเธอเต้นแรงด้วยความตกใจที่เซลเลสทินขัดขืนอย่างรุนแรงเกินคาด แต่ยั้งดีที่ปิดปากอีกฝ่ายทันเวลาพอดี แอนเน็ตเงี่ยหูฟังและสังเกตเห็นความเคลื่อนไหวจากข้างนอกพักหนึ่ง ดูเหมือนว่าอัศวินอารักขาที่อยู่ข้างนอกจะยังไม่ตื่นกัน

“อ้อ! อ้อ!”

เซลเลสทินที่ถูกแอนเน็ตตะครุบปากตื่นนอนสุดแรงเกิด แต่เพราะทั้งสองคนมีขนาดตัวเท่าๆกัน แอนเน็ตเลยต้านแรงของอีกฝ่ายไหว

เซลเลสทินตื่นตกใจมากเกินไป ถ้าเป็นอย่างนั้นมีหวังคุยกันไม่รู้เรื่องแน่ๆ

แอนเน็ตพยายามพูดด้วยน้ำเสียงที่นุ่มนวลที่สุดเพื่อสงบสติอารมณ์ของอีกฝ่าย

“ฮู้ว ฉันไม่ได้มาทำร้ายคุณเลย เลดีเซลเลสทิน แค่ขอเวลาห้านาทีคุยกับคุณสองคนเท่านั้นเอง ช่วยใจเย็นๆ แล้วตอบคำถามฉันสักข้อได้ไหมคะ แล้วฉันจะรีบออกไปจากที่นี่ทันทีเลย ฉันพูดจริงนะคะ”

“อ้อ! อ๊ะ! อ้ออออ!!!”

แต่เซลเลสทินยังไม่ปักใจเชื่อง่ายๆ จากมุมมองของเธอก็พอเข้าใจได้อยู่ๆ คนร้ายลักพาตัวก็บุกรุกเข้ามาในวิหารแล้วปราบพวกอัศวินเสียราบคาบเพื่อขอคุยด้วยเฉยๆ เป็นใครจะเชื่อบ้าง ถ้าสมองไม่ได้ทำงานบกพร่องก็สมควรจะสงสัยอยู่หรอก

หญิงสาวที่สติแตกตื่นไปมาพร้อมกับกัดมือของแอนเน็ต ถึงจะสวมถุงมืออยู่ แต่ถูกกัดขนาดนี้ก็รู้สึกเจ็บเหมือนกัน แอนเน็ตตกใจเพราะไม่แน่ใจว่าเซลเลสทินจะแสดงปฏิกิริยาต่อต้านที่เหมือนกับคนชักอย่างนี้ เธอรีบคิดหาทางก่อนจะหย่อนเหยื่อล่อให้อีกฝ่ายสงบสติอารมณ์ลง

“ช่วยฟังฉันก่อนค่ะ เลดีเซลเลสทิน ฉันขอสาบานด้วยเกียรติของ

ท่านเทพีไอเดสซา ฉันไม่ได้จะทำร้ายอะไรคุณเลย เอาละ ตั้งใจฟังนะคะ
ฉันเองก็เป็นผู้ศรัทธาและติดตามท่านเทพีไอเดสซาเหมือนกับคุณค่ะ”

แอนเน็ตคิดในใจว่า ‘จงส่องแสง’ ฝ่าพลังก็มีแสงสว่างวาบออกมา
จากมือที่สวมกำไล มันเป็นสิ่งประติ�ษฐ์ที่เธอใช้สอยอย่างดีในวันนี้ หลังจาก
เห็นแสงอันศักดิ์สิทธิ์ เซลเลสทินก็หยุดตื่นซัดขึ้นทันที วิธีนี้ใช้ได้ผลชะงัด
กับเซลเลสทินซึ่งเป็นผู้ศรัทธาในลัทธิตั้งแต่เกิด หญิงสาวขบคิดด้วยแววตา
ที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งก่อนจะยอมเลิกกัดมือของแอนเน็ต

“ขอบคุณค่ะ เลดีเซลเลสทิน งั้นฉันจะปล่อยมือจากคุณแล้วนะคะ
ฉันจะไม่ทำร้ายคุณเด็ดขาด เพราะฉะนั้นอย่าสงสัยดังไปนะคะ แค่อถาม
คำถามเดียวแล้วจะกลับทันทีเลยค่ะ”

เซลเลสทินพยักหน้าเบา ๆ อย่างสั้นกั้ว เมื่อเห็นอีกฝ่ายรับคำแล้ว
แอนเน็ตจึงคลายมือข้างที่ใช้บีบปากเธอออกช้า ๆ ฤงมือข้างที่ถูหญิงสาว
กัดไว้พลันหลุดออกจากแขนจนร่วงลงไปกับพื้น แต่แอนเน็ตก็ไม่ได้สนใจ
จะเก็บมันขึ้นมา เพราะยังงัมันก็เป็นชุดที่ไม่รู้แหล่งที่มาอยู่แล้ว

หญิงสาวถอนมือออกแล้วสังเกตเห็นพฤติกรรมของเซลเลสทินอย่าง
รอบคอบ อีกฝ่ายไม่กรีดร้องแต่กัดฟันด้วยใบหน้าซีดเผือด สีหน้าที่ข่ม
ความหวาดกลัวนั้นดูไม่ใช่ใบหน้าทีเสแสร้งแม้แต่น้อย แอนเน็ตเห็นอย่างนั้น
ก็รู้สึกสับสนเข้าไปใหญ่

“...คุณอยากรู้อะไรคะ”

เซลเลสทินพูดด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง เธอทำท่าเหมือนต้องการรีบ
ตอบคำถามอะไรสักอย่างแล้วไล่แอนเน็ตกลับไปให้เร็วทีสุด แอนเน็ต
เห็นอย่างนั้นเลยเปิดปากอย่างระมัดระวัง

“ขอบคุณค่ะ อิม...ฉันมีเรื่องทีอยากยืนยันกับคุณทีให้แน่ใจนะคะ
เหตุการณ์วันนั้นทีคุณถูลักพาตัว ความจริงฉันคิดว่าคุณติดสินบนคนขับ
รถม้าแล้วจัดฉากเรื่องลักพาตัวขึ้นมาเอง แต่เห็นคุณเป็นแบบนี้เลยคิดว่า...”

“ว่ายังไงนะคะ จะบอกว่าฉันจัดฉากขึ้นมาเองนั่นหรือคะ!”

เซลเลสทินที่ฟังเสียงนุ่มนวลของแอนเน็ตพูดแทรกกลางคัน เมื่อก็
ยังกลัวจนตัวสั่นอยู่เลย แต่เหมือนความกลัวจะเปลี่ยนเป็นความโกรธแค้น
แทน ร่างผอมเพรียวของเซลเลสทินสั่นสะท้านด้วยความฉุนเฉียวที่พุ่งขึ้นมา
ใบหน้าของเธอแดงก่ำอย่างพูดอะไรไม่ออก

“รู้ไหมคะว่าหลังจากวันนั้น...ฉันทุกข์ใจขนาดไหน เข้าใจความรู้สึกที่
หัวใจระตุบระตอนได้ยินเสียงของชายแปลกหน้าลอยมาตามลมหรือเปล่า
ทั้งๆ ที่อยู่ในศาสนสถานที่คุณเคย แต่บางครั้งก็ตรวจดูเฟอร์นิเจอร์ที่บ้าน
อย่างขวิญผวา กลัวว่าจะมีใครซ่อนตัวอยู่ กระทั่งออกไปข้างนอกยังลำบาก
ฉัน...ลำบากมากจริงๆ”

อยู่ๆ เซลเลสทินก็ตวาดด้วยน้ำเสียงที่ไม่โห่โชนสะอื้น ริมฝีปาก
บางบิดเบี้ยวเพราะกลัมน้ำตาเอาไว้ ทำให้ลิปสติกสีชมพูอ่อนเป็นคราบ
ติดพันหน้าเล็กน้อย แม้มันจะเป็นภาพที่ไม่น่าดู แต่เซลเลสทินไม่ได้สนใจ
แม้แต่หน่อย หญิงสาวยังคงถลึงตาด้วยดวงตาที่คลอหน่วยแล้วตวาดต่อไป

“แต่คุณที่ทำให้ฉันเป็นแบบนี้กลับแต่งงานแล้วก็ใช้ชีวิตอยู่อย่างดี
ทั้งๆ ที่ฉันตกกระกล่ำปากขนาดนี้ พะว้าพะวังใจอยู่ทุกวัน...แล้วทำไมคุณ
ถึงได้ใช้ชีวิตดี ๆ ละ พอนึกถึงเรื่องนั้นที่ไรก็ได้แต่เข้าใจว่าตัวเองต้องลำบาก
ขนาดไหน! ถ้าพูดออกไปก็เหมือนยิ่งซ้ำเติม ฉันเลยระบายกับใครไม่ได้
พอมาสวดอธิษฐานกับท่านเทพีแล้วพยายามสงบจิตใจ...คุณก็มารังควานฉัน
ถึงที่นี้อีก สุดท้ายก็...!”

เซลเลสทินที่สติแตกร้องไห้คร่ำครวญแล้วทรุดตัวลงกับพื้น เธอ
ทั้งขยุ้มอกตัวเองและส่ายหน้าร้องไห้ เป็นภาพที่ดูแล้วรู้สึกเจ็บปวดเหลือเกิน
แอนเน็ตเห็นอย่างนั้นก็นิ่งอึ้งด้วยความตกใจ

แน่นอนว่าเซลเลสทินอาจจะวางแผนหลอกเธอก็ได้ แต่ภาพที่เห็น
ตรงหน้าในตอนนั้นดูไม่ใช่อย่างนั้นเลย อารมณ์ที่ท่วมท้นออกมานั้นดูสมจริง

มากเกินไป จนแอนเนตที่มองดูอยู่รู้สึกหดหู่ตามไปด้วย

ต้องมีบางอย่างผิดปกติแปลกไปแน่นอน

แอนเนตนึกย้อนถึงสมมติฐานต่าง ๆ ของตัวเอง เธอเคยคิดว่า เซลเลสทินทำตัวแปลก ๆ ที่ไม่ยอมออกงานสังคมเลยหลังจากเกิดเรื่อง เพราะถ้าอีกฝ่ายจัดการเรื่องลักพาตัวเพื่อจะได้ขึ้นเป็นพระชายารัชทายาทจริง ก็น่าจะตะขิดตะขวงใจที่ได้พบกับคนที่ตัวเองใส่ร้าย คงจะรู้สึกผิดและละอายใจเลยหลบหน้ากันแน่ ๆ

แต่จริง ๆ แล้ว... ซอกซำใจที่ถูกลักพาตัวนั่นแหละ

ในฐานะคนที่สันนิษฐานว่าเซลเลสทินคือคนร้ายตัวจริง นี่จึงเป็นสถานการณ์ที่คาดไม่ถึงเลยสักนิด แต่ก็มีเหตุผลมากพอจะอธิบายพฤติกรรมที่ผ่านมาของอีกฝ่ายได้

เหตุผลที่เซลเลสทินถูกวางตัวให้เป็นพระชายารัชทายาทแต่ก็ยังหลบเลี่ยงงานสังคม เหตุผลที่เธอหันไปพึ่งพาศาสนามากขึ้นและมาเยือนวิหารบ่อย ๆ ทั้งหมดเป็นเพราะโรคเครียดหลังผ่านเหตุการณ์ร้ายแรงจากความซอกซำที่ถูกลักพาตัว เลยแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างนั้น

แอนเนตรู้สึกสับสนมากจนหุ้้อตาลายไปหมด การที่เซลเลสทินเลือกปายความผิดมาให้เธอ การที่อีกฝ่ายเป็นคนร้ายแต่แสดงละครอย่างหน้าไม่อาย ทั้งหมดเป็นเพียงสมมติฐานจากสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเท่านั้น น่าเสียดายที่แอนเนตไม่มีหลักฐาน 'ของจริง' ที่จะพิสูจน์ว่าอะไรคือความจริง ดังนั้นเลยด่วนตัดสินใจไปก่อนไม่ได้

ฉันต้องการเวลาคิดสักหน่อย

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมานั่งตัดสินใจอย่างค่อยเป็นค่อยไป แอนเนตเห็นว่าสาวกซึ่งนั่งกรนอยู่บนเก้าอี้เริ่มขยับตัวเหมือนกำลังจะตื่นหลังจาก

ได้ยินเสียงร้องไห้ของเซลเลสทิน ถ้าอย่างนั้นอัศวินอารักขาที่อยู่ข้างนอก ก็คงจะเป็นแบบเดียวกัน เธอรู้สึกกระวนกระวายใจเมื่อได้ยินเสียงข้างนอก เริ่มโกลาหลขึ้นทีละน้อย

แอนเน็ตก็มองกระหม่อมของเซลเลสทินที่หมอบต่ำพลางร้องให้ สะอึกสะอื้นอยู่กับพื้น ก่อนจะคุกเข่านั่งลงตรงหน้าอีกฝ่าย เซลเลสทิน ตกใจที่แอนเน็ตเข้ามาประชิดตัวเลยเงยหน้าขึ้นทั้งน้ำตา ตอนนั้นหญิงสาว ทั้งสองคนก็ได้สบตากันเป็นครั้งแรก แอนเน็ตไม่ปล่อยให้โอกาสนี้หลุดไป เลยกระซิบบา ๆ ข้างหูเซลเลสทินด้วยความจริงใจ

“ขอโทษนะคะ เลดี้เซลเลสทิน ฉันไม่รู้ว่าคุณจะเจ็บปวดขนาดนี้... ฉันขอโทษที่เคยสงสัยว่าคุณจัดฉากเรื่องทั้งหมดขึ้นมา แต่ฉันเองก็อยาก จะยืนยันความบริสุทธิ์เหมือนอย่างที่คุณพูดมาบ้าง ฉันขอสาบานในนาม ของเทพว่าไม่เคยปลุกปั้นให้ลักพาตัวคุณแม่แต่แน่นอน เพราะถ้าฉันทำจริง ฉันคงไม่เสี่ยงอันตรายเพื่อลอบเข้ามาหาคุณแบบนี้หรอกว่าไหมคะ”

แอนเน็ตพูดจบแล้วถอนหายใจเบา ๆ เธอได้พูดทุกอย่างที่คิดไปหมด แล้ว แต่ยังคงใจว่าสารที่สื่อออกไปนั้นอีกฝ่ายเข้าใจหรือเปล่า เซลเลสทิน ที่ตัวสั่นเทาค่อย ๆ ผ่อนลมหายใจ และจ้องมองแอนเน็ตด้วยดวงตาที่เปียกชุ่ม สีหน้าของหญิงสาวฉายแววสับสนชัดเจนว่าจะเชื่อที่แอนเน็ตพูดมาดีหรือไม่

แอนเน็ตรู้สึกได้ถึงความเป็นปรปักษ์ที่ยังหลงเหลืออยู่ในดวงตา ระแวงระวังของเซลเลสทิน เธอยิ้มอย่างชื่นชมก่อนยื่นมือไปหาเซลเลสทิน อย่างช้า ๆ จังหวะที่อีกฝ่ายสะดุ้งโหยงและกำลังจะปิดมือออก แอนเน็ต ก็พึมพำออกมา

“เอาเป็นว่าฉันรู้สึกไม่ดีที่เป็นต้นเหตุให้คุณต้องเจ็บปวด ถึงแม้ว่าจะเป็น เรื่องเข้าใจผิด แต่ฉันก็เสียใจจริงๆ ที่คุณต้องเผชิญช่วงเวลาอันยากลำบาก เช่นนั้น หวังว่าคุณจะเอาชนะฝันร้ายพวกนั้นได้ในเร็ววันนะคะ คุณเป็นคน เข้มแข็งอยู่แล้ว จะต้องทำได้อย่างแน่นอนค่ะ”

ดวงตาของเซลเลสทินหันไปหาคำพูดอันจริงใจของแอนเน็ต รอยยิ้มสีแดงปรากฏอยู่บนมือของหญิงสาวที่จับมือเธออยู่ แต่แอนเน็ตกลับทำหน้าที่เหมือนไม่ได้ใส่ใจอะไรเลย เธอเพียงแค่นับถ้อยคำของเซลเลสทินอย่างอ่อนโยนแล้วลุกขึ้นยืนในที่สุด

“ฉันจะออกไปเดี๋ยวนี้ตามที่สัญญาเอาไว้ จำไว้นะคะเลดี้เซลเลสทิน คุณแค่... ฝันร้ายชั่วคราวเท่านั้น เพราะฉะนั้นช่วยลืมเรื่องวันนี้ด้วยนะคะ เข้าใจไหมคะ”

แอนเน็ตกระซิบเสียงต่ำราวกับบอกเป็นนัยๆ เซลเลสทินที่ได้ยินอย่างนั้นก็ทำหน้าที่แปลกใจ แต่ก่อนที่เธอจะเปิดปากพูดอะไรออกมา แอนเน็ตก็เริ่มต้นร้องเพลงอย่างรวดเร็วด้วยน้ำเสียงที่ก้องกังวานจนได้ยินไปถึงนอกประตู

ความสามารถของแอนเน็ตได้ผลแทบจะในทันที ร่างของเซลเลสทินค่อยๆ ล้มพุบลงกับพื้นก่อนที่เธอจะร้องจบท่อนแรกด้วยซ้ำ หลังจากตรวจสอบจนแน่ใจว่าอีกฝ่ายหลับแล้วจริงๆ แอนเน็ตก็ร้องเพลงต่ออีกประมาณหนึ่งนาทีพลางสำรวจดูการเคลื่อนไหวรอบๆ ตัว

ดีละ หลับกันหมดแล้วสินะ

สาวกที่เคยขยับตัวยุกยิกเหมือนจะตื่นขึ้นมาตรงมุมห้องกลับไปนอนกรนครอกๆ ทันที เสียงโกลาหลที่ได้ยินจากข้างนอกก็เงียบลงอีกครั้งหนึ่ง แสดงว่าอศวินอารักขาจะต้องหลับกันหมดแล้ว แอนเน็ตรู้สึกผ่อนคลายลงเล็กน้อย เธอจับเซลเลสทินที่หลับอยู่ให้กลับไปนั่งบนเก้าอี้ดังเดิม ถึงจะขลุกขลักไปบ้างเพราะขนาดตัวเท่าๆ กัน แต่สุดท้ายก็ทำได้สำเร็จ

หญิงสาวใช้แขนเสื้อปิดเหงื่อที่ผุดขึ้นมาตรงหน้าผาก จากนั้นก็หยิบผ้าเช็ดหน้าผืนสะอาดออกมาจากข้างในอกเสื้อแล้วเช็ดใบหน้าที่เป็นอคราบน้ำตาให้เซลเลสทินอย่างระมัดระวัง ใบหน้าที่เหยเกิดด้วยน้ำตาเพราะความเจ็บปวดเมื่อครู่สงบลงทันทีจากการหลับไหล

เธอหันหลังแล้วผลักบานประตูออกไปเจียบ ๆ สิ่งที่น่าประหลาดใจในสายตาคือเหล่าอัศวินอารักขาที่นอนพิงกันเคลื่อนโถงทางเดิน ดูจากท่าทางและตำแหน่งที่เปลี่ยนไปจากก่อนหน้านี้เล็กน้อย เหมือนว่าจะเพิ่งหลับกันแบบเสียนยาแดงผ้าแปดพอดี

โชคดียิ่งที่ไม่ตื่นขึ้นมา

แอนเน็ตเดินเขย่งเท้าขณะก้าวข้ามอัศวินอารักขาเหล่านั้นอย่างระมัดระวัง การเดินผ่านร่างคนอื่นให้ความรู้สึกแปลก ๆ เล็กน้อย ก่อนจะเลียตรงหัวมุมทางเดิน เธอก็ความหาของบางอย่างด้านในลิ้น แล้วหยิบขวดอะโรมาที่มีกลิ่นช่วยให้นอนหลับซึ่งเหลืออยู่ก้นขวดออกมา

ทันทีที่เหล่าอัศวินอารักขาของเซลเลสตื่นขึ้นมา พวกเขาจะต้องตรวจสอบความปลอดภัยของเจ้านายก่อนแน่ ๆ แล้วพอเห็นว่าเซลเลสหินที่อยู่ในห้องสารภาพปลอดภัยดีแล้วก็จะเริ่มให้ความสนใจกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แน่นอนว่าหลายคนต้องจำได้ว่าเพิ่งคุยกับสาวคนหนึ่งเมื่อไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วว่าเหตุใดตัวเองถึงผล็อยหลับไป

เหตุผลที่เธอเตรียมขวดอะโรมาที่มีกลิ่นช่วยให้นอนหลับมาก็เพื่อการนี้ล้วน ๆ

จะให้พวกเขารู้ถึงความสามารถของฉันไม่ได้เด็ดขาด

แอนเน็ตไม่ต้องการให้ใครล่วงรู้ว่าตัวเองเป็นผู้ย่นเวลากลับมาหรือมีความสามารถพิเศษ แม้ว่าความสามารถนี้จะมีประโยชน์อย่างมาก แต่ก็มีข้อจำกัดอยู่

ถ้ามีใครพุ่งเข้ามาปิดปากของเธอก่อนที่จะเริ่มร้องเพลง หรือแค่คนนั้นปิดหูของตัวเองโดยไม่ต้องเปลืองแรงปิดปากเธอ ความสามารถดังกล่าวจะใช้งานได้ทันที ดังนั้นความสามารถนี้จะใช้ได้ผลก็ต่อเมื่อ 'อีกฝ่ายไม่รู้' เท่านั้น

การป่าวประกาศให้โลกรู้ถึงความสามารถที่ตัวเองได้รับมาอย่าง

ยากลำบากเป็นการกระทำที่โง่เขลาและป่วยการเปล่า แอนเน็ตจึงตัดสินใจจะจัดฉากที่เกิดเหตุเล็กน้อย

พอพวกเขาเจอขบวนนี้ตกอยู่บนพื้น...ก็จะคิดว่าตัวเองสุดกลิ้งที่ช่วยให้นอนหลับเข้าไป

แอนเน็ตถลิ่งขวิดอะไรมาไปที่หัวมุมทางเดินของห้องสารภาพบาป แล้วรีบออกมาจากวิหาร แม้ดวงอาทิตย์จะคล้อยต่ำลง พิธีบวงสรวงในฤดูใบไม้ร่วงก็ยังเต็มไปด้วยความรื่นเริง บรรดาผู้มาสักการะต่างพากันดื่มไวน์ที่เหล่าสาวกหมักเองกับมือจนเริ่มเมาก็เริ่มกันทุกคน

ร่างเล็กเดินผ่านคนพวกนั้นไปอย่างง่ายดายจนไปถึงสุสานที่ปลอดภัย สถานที่นี้ช่างเข้ายากออกง่ายจริง ๆ เมื่อเดินไปถึงห้องเก็บศพที่พบโรลินครั้งแรก เธอก็เห็นเสื้อผ้าของตัวเองถูกวางอย่างเรียบร้อยในนั้น หลังจากเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จ แอนเน็ตก็เอาชุดสาวกกับหน้ากากม้าม้วนเป็นห่อผ้า แล้วหยิบติดมือขึ้นมา

แค่เอากลับไปเผาทิ้งที่บ้านก็จะเป็นอาชญากรรมที่สมบูรณ์แบบ

ตอนนี้ถึงเวลากลับคฤหาสน์ที่ราเฟลรออยู่แล้ว แอนเน็ตออกจากสุสานไปขึ้นรถม้าที่จอดรอล่วงหน้า ถึงจะมีเรื่องให้ต้องขบคิดอีกมากมาย แต่ก็ถือว่าบรรลุเป้าหมายที่ต้องการพบกับเซลเลสทินแล้ว แค่คิดก็รู้สึกโล่งใจขึ้นมาก

คิดไม่ถึงเลยว่าฉันจะใจกล้าได้ขนาดนี้

แอนเน็ตเห็นตัวเองในมุมที่ต่างออกไปและรู้สึกแปลกตาเล็กน้อย เธอไม่ได้ทะเล่หะล่าลักลอบเข้าไปแบบไร้หัวคิด เพราะไม่ว่าอย่างไรตัวเองก็ยังเป็น ‘บาเยิร์นเลือดสีน้ำเงิน’ ในเมื่อเป็นบุตรสาวของอัลลามันด์ก็หมายความว่าต้องคิดอย่างสุขุมและมีทักษะในการวางแผนที่ละเอียดถี่ถ้วน นอกจากนี้เหล่าอัศวินอารักขาของเซลเลสทินก็ไม่เห็นใบหน้าให้หน้ากากของเธออยู่แล้ว ดังนั้นพวกเขาจะต้องสงสัยสาวกคนที่พบก่อนจะผล็อยหลับไป

และวันนี้ก็เป็นวันที่พิธีบวงสรวงในฤดูใบไม้ร่วงพอดี วิหารโอดেসซา รอย เป็นสถานที่ที่มีอาณาเขตกว้างใหญ่ ลำพังแค่สาวกที่สวมหน้ากากเพื่อร่วม พิธีบวงสรวงอันศักดิ์สิทธิ์ก็เกินสิบห้าคนแล้ว จะไม่มีใครหาตัวเธอเจอ อย่างแน่นอน เพราะว่าเธอไม่ใช่สาวกในวิหารตั้งแต่แรก

แต่ถ้าเซลเลสทินปรึกษาเรื่องของฉันขึ้นมา เรื่องราวก็จะวุ่นวายมากขึ้น อีกหน่อย

กรณีเลวร้ายที่สุด เซลเลสทินอาจจะแจ้งว่าเธอเป็นผู้บุกรุก แต่ กรณีนั้นก็อยู่ในแผนที่คิดไว้ล่วงหน้าเช่นเดียวกัน เซลเลสทินเป็นคนเดียว ที่เห็นใบหน้าของเธอ ต่อให้มีการสืบสวนจากการเปิดโปงความจริง เธอก็ไม่เดือดร้อนอะไร เพราะได้ให้वानไรลินให้ช่วยเตรียม ‘หลักฐานที่อยู่’ อันสมบูรณ์แบบไว้แล้ว

ตัวแทนของแอนเน็ตที่ไรลินไปหามาล้วงหน้าดูคล้ายคลึงกับเธอทีเดียว ทั้งรูปร่างและบรรยากาศรอบตัวเหมือนกันมาก เพียงแค่สวมวิกผมเข้าไป ก็เหมือนแอนเน็ตอย่างกับแกะ

แน่นอนว่าถ้าคนที่รู้จักแอนเน็ตมาดูใกล้ๆ ความลับก็จะถูกเปิดเผย ทันที...แต่คงไม่มีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้น เพราะวันนี้แอนเน็ตตัวปลอมไป ‘นั่งเรือชมวิว’ ใครที่ไหนจะมาสังเกตแอนเน็ตคนที่นั่งอยู่ในเรือกลางทะเลสาบ แบบใกล้ๆ ได้

ดังนั้นต่อไปให้เซลเลสทินแจ้งเอาผิดเธอ ก็ต้องหน้าม่านกลับไปเพราะ ขาดหลักฐาน เพราะมีหลายคนได้เห็น ‘แอนเน็ตตัวปลอม’ ถูกร่วมกันแตด นิ่งชมวิวอยู่ในเรือลำเล็ก ๆ ทั้งหมด ในทางตรงกันข้าม การแจ้งเอาผิดนี้ จะย้อนกลับเข้าตัว และฝั่งของเซลเลสทินจะเป็นผู้ที่เสียหายหนักกว่า เพราะเธอเพิ่งถูกเล่าลือแยะๆ ในวงสังคมเมื่อไม่นานมานี้ด้วย

เห็นแบบนี้แล้ว...ฉันช่างสมกับเป็นคนในตระกูลบาเยิร์นเลยแฮะ

หญิงสาวหัวเราะอย่างเลื่อนลอย ชุดที่เธอเพิ่งเปลี่ยนมาเหมือนกับ

ชุดที่ตัวแทนใส่ล่องเรืออยู่ ทำให้หลักฐานที่อยู่ของแอนเน็ตสมบูรณ์แบบมากยิ่งขึ้น ถ้าหากราเฟลเห็นตัวตนด้านนี้ของเธอเข้าจะต้องโกรธจนตัวลั่นแน่ เพราะว่าเขาเกลียดเล่ห์เหลี่ยมของตระกูลบาเยิร์นจนเข้ากระดูกดำ

แอนเน็ตที่กำลังครุ่นคิดนึกถึงนัยน์ตาของราเฟลขึ้นมา นัยน์ตาอันงดงามและเจียบคมราวกับเหยี่ยวของเขาเป็นสีน้ำเงินดั่งท้องทะเลในฤดูหนาว เวลาที่ดวงตาคู่นั้นจ้องมองมาอย่างเย็นชา เธอจะเจ็บปวดราวกับถูกกรีดที่ผิวหนัง แค่นึกถึงสายตาของราเฟลที่บอกว่าเกลียดบาเยิร์นแล้วก็เกลียดเธอ หัวใจก็ปวดแปลบขึ้นมาแล้ว

หญิงสาวเอนศีรษะพียงผนังรถม้าแล้วหลับตาลงเจียบ ๆ

แอนเน็ตต้องการย้ายไปอยู่ออสแลนต์ให้เร็วที่สุด เธออยากเห็นหมู่บ้านที่จะไปอยู่อาศัยด้วยตาของตัวเอง ถึงอย่างไรมันก็เป็นตัวเลือกที่หนีไม่พ้น เพราะความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยาที่เธอกับราเฟลคาดหวังแตกต่างกันอย่างชัดเจน

คดีหาสน์หลังนั้นมีชายหนุ่มที่เกลียดเธอรออยู่ และการกลับไปที่นี่ก็ช่างอ้างว้างเหลือเกิน

เมื่อแอนเน็ตกลับถึงคดีหาสน์ก็เดินสำรวจห้องรับรองแขกกับห้องอาหารที่อยู่ชั้นล่างรอบหนึ่งแต่ไร้วัวแวของราเฟล เธอเอียงคอสงสัยก่อนจะจับตัวสาวใช้ที่เดินผ่านมาพอดีเพื่อสอบถาม

“เห็นเขาหรือเปล่า”

“นายท่านยังไม่กลับมาจากพระราชวังคะ นายหญิง”

สาวใช้โค้งตัวตอบอย่างสุภาพ แอนเน็ตพยักหน้ารับแล้วเดินขึ้นชั้นบนไป เธอรู้อยู่แล้วว่าวันนี้ราเฟลถูกพระราชารเรียกตัวเข้าพระราชวัง เพราะแบบนั้นแผนการลักลอบเข้าวิหารเลยสำเร็จอย่างราบรื่นโดยไม่ต้อง

คอยระแวงเขา แต่ไม่แน่ใจว่าจนถึงตอนนี้เขาจะยังไม่กลับมาอีก

หญิงสาวสงสัยว่าพระราชาชเลกราติสพูดอะไรกับราเฟล การเอ็นดูราเฟลที่เป็นบุตรนอกสมรสของตัวเองก็เป็นเรื่องที่อยู่หรง เพราะการเป็นที่โปรดปรานของพระราชาก็เป็นอำนาจอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุนี้แม่แต่ขุนนางที่ให้ความสำคัญกับชาติตระกูลก็ไม่อาจมองข้ามราเฟลได้โดยง่าย แต่เธอรู้สึกว่าการรักลูกของพระราชานั้นแปลก ๆ

หวังว่าพระองค์จะหยุดเปรียบเทียบของค์รัชทายาทลุดวิกกับราเฟลนะ แอนเน็ตจาสีหน้าเจ็บปวดของลุดวิกได้ดี เขามีความรู้สึกที่ละเอียดอ่อน จึงทนไม่ได้เมื่อถูกเปรียบเทียบกับพี่ชายต่างมารดาของตัวเอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งลุดวิกเป็นคนซุ่มซ่ามและห่างไกลจากเรื่องใช้กำลัง เลยยิ่งเจ็บปวดหนักขึ้นไปอีก

อย่างไรก็ตาม พระราชาเชลกราติสไม่พอพระทัยกับจุดอ่อนนั้นของลุดวิกเป็นอย่างมาก พระองค์ชอบเดาะปากแล้วพูดต่อหน้าลุดวิกตรง ๆ ว่า 'ราเฟลควรเป็นทายาทสายตรง' เพราะแบบนี้จึงทำให้ความรู้สึกของลุดวิกที่มีต่อราเฟลค่อนข้างซับซ้อนพอตัว

แล้วเธอที่เคยเป็นคู่หมั้นของเขายังแต่งงานกับราเฟลอีก...สมควรแล้วที่ลุดวิกจะรู้สึกแยะอย่างหนัก ถึงแม้ตอนนี้แอนเน็ตไม่ได้รู้สึกอะไรกับอีกฝ่ายแล้ว แต่ก็ยังจำใบหน้าเหยเกเหมือนกับจะร้องไห้ของเขาได้ชัดเจน เห็นได้ชัดว่าลุดวิกเกลียดชังราเฟล

แล้วราเฟลล่ะ...คิดยังไงกับองค์รัชทายาท แล้วก็พระราชาชเลกราติสกันแน่

อยู่ ๆ เธอก็สงสัยเกี่ยวกับความรู้สึกของสามีขึ้นมา